

ten til at aktionere ikke. Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at jeg kan forestille mig mange ting, men jeg kan ikke forestille mig en situation, hvor sygeplejersker ikke arbejder inden for et område, hvor der er en alvorlig situation, hvor der er tvingende grunde, og hvor de arbejder med ældre og syge. Hvad skulle sygeplejerskerne ellers lave? Det er jo deres opgave. Og det, arbejdsministeren bekræfter, er, at inden for det område, der hedder sundhedssektoren, gælder den frie aktionsret ikke.

Man kunne så vende spørgsmålet om og spørge: Kunne man forestille sig et andet indgreb, nemlig et indgreb over for Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, fordi de i en arbejdskonflikt betjente sig af en uansvarlig lockout, der rammer grupper, hvor man ved, at det er uansvarligt?

Jeg vil godt have, at arbejdsministeren besvarer det spørgsmål, som også var inde i hr. Aage Frandsens overvejelser, for det kan ikke passe, at vi har et system i Folketinget, der betyder, at når der er en tilspidset situation, hvor det klart er den ene part, der sørger for, at situationen bliver så tilspidset, at der kommer et indgreb, at det så er den anden part, der skal lægge ryg til et fagligt indgreb. Det virker dybt, dybt, dybt uretfærdigt, og det er bekymrende ikke alene ud fra det fagretlige system, men også i forhold til sundhedssektorens fremtid.

Hvis man har fulgt med i de sidste dages debat, behøver man ikke have profetiske evner for at kunne sige, hvad det her betyder: Vi kommer til at købe en arbejdskraft til en løn, der bliver langt, langt, langt dyrere, end hvis vi havde givet sygeplejerskerne et bedre indgreb. Det er helt givet, for de vil søge over i vikarbureauerne, og de vil blive mindre produktive, fordi de arbejder efter reglerne. Og alt det betyder, at privathospitalerne kan se gyldne tider i møde.

Jeg vil godt sige, at det ikke er det, SF står for sundhedspolitisk, og jeg kan ikke forestille mig, at det er den sundhedspolitik, regeringen står for.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har forstået på sundhedsministeren, at sundhedsministeren var inde i drøftelser i forbindelse med nødberedskabet, og det må være i forbindelse med Amtsrådsforeningens lockout og sygeplejerskernes strejkevarsler.

Men hvad gjorde sundhedsministeren i forbindelse med de træk og de skridt, Kommuner-

nes Landsforening tog? Var man inde i nogle overvejelser om, hvorvidt de skridt, som Kommunernes Landsforening foretog, i sig selv kunne være sundhedstruende? Var man inde i overvejelser, hvor man kunne meddele Kommunernes Landsforening, at disse skridt kunne de ikke tage, uden at det skadede sundhedstilstanden? Det er jo det, der er begrundelsen nu, og det er derfor, arbejdsministeren får tilsendt aben.

Vi mener i virkeligheden, at sundhedsministeren har haft nogle forpligtelser i forhold til det overordnede ansvar for hjemmeplejen.

Det, der efter vores opfattelse er problemet, er, at Kommunernes Landsforening helt entydigt gik efter, at der skulle gribes ind, helt entydigt valgte områder, hvor de vidste, at man kunne påberåbe sig, at der var tale om en sundhedstruende tilstand; det vil sige, at de entydigt har handlet uansvarligt, og det er derfor, vi ikke forstår, at regeringen ikke valgte at påtage sig det overordnede ansvar i den forbindelse ved at sige: Vi går, når det drejer sig om hjemmeplejen, ind og forhandler et fornuftigere nødberedskab på plads.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan forstå, at det, som hr. Villy Søvnald, hr. Aage Frandsen og muligvis også Enhedslisten gerne vil, er, at Folketinget skulle gribe ind og fratage den ene part deres kampmuligheder, således at arbejdsgiveren ikke skulle have mulighed for at lockoute.

Hvis man bevæger sig ind på den galej, vil jeg nok mene, at der virkelig kunne opstå problemer, for så kunne der måske også i dette Folketing findes et flertal for at fratage lønmodtagerens deres kampskridtmuligheder, og så ville den danske model og det danske forhandlings-system virkelig komme i farezonen.

Men det, som jeg i hvert fald godt vil sige, er, at når vi i lovforslaget lægger så megen vægt på hensynet til liv og velfærd for de syge og gamle, skyldes det, at vi påtager os et samfundsmæssigt ansvar. Men det, vi også gør, er, at vi lægger vægten på, at partssystemet i såvel udvalgsarbejdet som ved den efterfølgende fordeling af udvalgsarbejdets resultater skal have lov til at virke, så vi også fremover kan have respekt for partssystemet og give det mulighed for at virke.

Jeg synes, det virker, som om SF og Enhedslisten har et billede af, at der ikke længere er fri forhandling inden for det offentlige område; men det er jo ikke tilfældet. Der indgås stribevis af overenskomster også på områder, hvor der er